

Paba diena

Saulė teka 5 val. 04 min., leidžiasi 21 val. 45 min. Dienos ilgumas 16 val.

41 min. Mėnulio delčia. Vardo dienas švenčia Arnoldas, Fridrikas, Tautvilas, Eimantė, Kamilis, Kamilė, Ervinas, sekmadienį – Vinco, Vincento, Auksės, Aurėjos, Galiganto, Mantigailės vardadieniai, pirmadienį minimi Aurelijaus, Aurimo, Česlovo, Česlovos, Česės, Elijo, Alvydo, Alvydos, Vismantės, Jeronimo, antradienį – Lauryno, Liongino, Rimvydo, Rimvydės, Danieliaus vardadieniai.

Liepos 18 – Tarptautinė aludarių diena

Bažnyčios
500-mečio
šventė
2 p.

Taikos
stulpui
Birštone –
20 metų
3 p.

Bronchinė
astma: kaip
gyventi
toliau po 4 p.
reabilitacijos?

Fotomenininkės Dalios
Bagdonaitės-Laimės
nuotraukų paroda
„Frėjos veidas“ 5-6 p.
Ar nyksta tarmės? 6 p.

Zemės ūkis

Pieno gamintojų diskusijos nequodžia

Justinas ADOMAITIS

Keli mėnesiai izoliacijos dėl karantino parodė, jog kaimas egzaminą išlaikė puikiai: žemės ūkis dirbo, žmonės turėjo ką valgyti ir ką parduoti. Tačiau po kiekvienos bangos (jūroje, versle) ateina atoslūgis. Ar esame tam pasiruošę? Rajone vyrauja santūraus dydžio mišrios gamybos (pienas, grūdai) šeimos ūkiai, tačiau jų pajamos ir išlaidos balansuoja ties pavojinga riba. Kas mūsų laukia rytoj, po metų, dešimtmečio?..

Vytauto Didžiojo universiteto Žemės ūkio akademijoje posėdžiavo Lietuvos pieno gamintojų asociacijos (LPGA) tarybos nariai. Po ilgo karantino laikotarpio ir atsiradusios tikros sumaišties agrarinio sektoriaus rinkose pieno ūkių atstovai turėjo ką pasakyti posėdyje dalyvavusiems aplinkos ir žemės ūkio ministrams – Kęstučiui Ma-

žeikai ir Andriui Palioniui, jų komandų nariams, išsikalbėti, pasidalinti nuomonėmis tarpusavyje. Tačiau nuo diskusijų pieno ūkių ateitis aiškesnė netapo: aplinkosaugos reikalavimų daugės, pieno kainos mažės, valstybės paramos verslui lėšų ūkininkai dėl išpareigojimų imti nenorės.

(Nukelta į 2 p.)

Apdovanojo medikus medaliais

Liepos 13 d. Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikose apdovanoti Kauno regiono medikai, kurių pastangos padėjo suvaldyti koronaviruso (COVID-19) pandemiją. Dėkodamas už pasiaukojantį darbą, sveikatos apsaugos ministras Aurelijus Veryga jiems įteikė medalius „Už reikšmingą indėlį Lietuvos žmonių sveikatai“.

Tarp apdovanojusių – ir Prienų ligoninės medikai, pandemijos metu užtikrinę sklandų ir saugų darbą dviejuose priėmimo skyriuose, Karščiavimo klinikoje. SAM medaliai skirti: Prienų ligoninės direktorei Jūratei Milaknienei, vaikų ligų gydytojai Natalijai Masevičienei, Priėmimo-skubios pagalbos skyriaus vedėjui, gydytojui Tomui Kudeliui, šio skyriaus bendrosios praktikos slaugytojai Ginai Bitcherienei, bendrosios praktikos slaugytojo padėjėjai Virginijai Baronienei.

Svarstys saugumo priemones

Nuo birželio 1 d. Lietuvoje užfiksuoti 67 įvežtiniai COVID-19 atvejai. Šios savaitės trečiadienį šalyje per parą patvirtinus net 21 koronavirusinės infekcijos atvejį, vėl pradėtos svarstyti priemonės dėl saugumo reikalavimų užtikrinimo.

Sveikatos apsaugos ministerijai pavesta nustatyti konkretų užsikrėtusių asmenų 100 tūkstančių gyventojų kriterijų, kurį pasiekus būtų nustatytas privalomas kaukių dėvėjimas tam tikrose uždaroje erdvėse, pavyzdžiui, prekybos centruose, viešajame transporte ir kitur. Artimiausiu metu atsakingos ministerijos pateiks rekomendacijas dėl saugumo užtikrinimo renginiuose.

Kaune kilus ligos protrūkiui tarp tolimųjų reisų vairuotojų iš Uzbekistano, atvykusių dirbti į transporto įmonę, po ketvirtadienį surengto Vyriausybės posėdžio premjeras S.Skvernelis pranešė, kad atvykstantiems iš vadinamųjų trečiųjų šalių bus privalomas testavimas nuo koronaviruso ir dviejų savaičių saviizoliacija.

Be to, Ministrų kabinetas parlamentui pateikė projektą, kuris leistų atšaukti leidimus gyventi ir vizas saviizoliacijos taisyklės pažeidžiantiems užsieniečiams. Epidemiologinė situacija Lietuvoje nuolat stebima, jei ji blogės – reikalavimai bus griežtinami.

Aš pilietis Kariuomenėje dirbanti prieniškė Edita: „Pasirodo, galiu daugiau, nei pati įsivaizduoju“

Prieš penkerius metus, Lietuvoje gražinus šauktinių kariuomenę ir devynių mėnesių privalomąją karo tarnybą, į kariuomenę vėl buvo pašaukta tūkstančiai vaikinių. Dar vėliau nedrąsiai pradėta diskutuoti ir apie merginų šaukimą. Šia tema nuomonių būta visokių: vieni nori lygybės, kiti teigia, jog kariuomenėje moterims – ne vieta. Nepaisant to, vis daugiau merginų bei moterų, pamindamos visus įsišaknijusius stereotipus, renkasi tarnauti Tėvynei. Viena iš jų – iš Prienų rajono kilusi Edita DRŪLYTĖ. Kadaiše Editai teko paragauti ir emigranto duonos, grįžusi į Lietuvą, ji dirbo apskaitininke, vėliau – transporto vadybininke, tačiau šiltą ir jaukų ofisą jauna moteris nusprendė iškeisti į poligoną, o taip mėgstamas sukneles – į kariškės uniformą. Ir kaip pati teigia, šioje srityje ji jaučiasi geriausiai.

– Edita, atlikti karo tarnybą nusprendėte kiek vėliau nei dauguma Jūsų bendraminčių: kokia veikla užsiėmėte prieš priimant šį sprendimą?

– Karo tarnybą pradėjau 32-ųjų metų, o po mėnesio čia sutikau savo 33-ąjį gimtadienį. Iki tol 7-erius metus gyvenau užsienyje, buvau sukūrusi šeimą. Nesusiklosčius šeiminiam gyvenimui, grįžau į Lietuvą, kurioje metus dirbau transporto įmonėje apskaitininke, vėliau dar pusę metų transporto vadybininke vienoje Amerikos įmonėje. Dirbdama ir turėdama išties neblogas pareigas bei pajamas, giliai širdyje jaučiau, kad einu ne ta linkme ir kad nesijaučiu gerai. Visi pasirinkti darbai neteikė tokio džiaugsmo ir pasitenkinimo, kokį pajutau tarnaudama kariuomenėje.

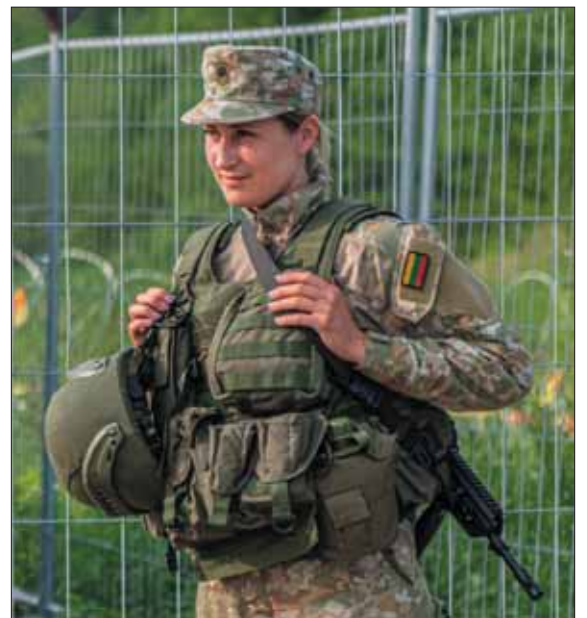
– Kaip apskritai kilo mintis tarnauti Tėvynei?

– Nuo pat jaunystės svajoju būti naudinga visuomenei ir prisidėti prie Lietuvos saugumo, tvarkos bei pagalbos kitiems. Baigusi vidurinę planavau stoti į Lietuvos policiją, tačiau koją pakišo medicininė patikra, tad šios idėjos taip ir neįgyvendinau. Vėliau gyvenimas pasisuko kita linkme – išvykau į užsienį, sukūriau šeimą. Grįžusi į Lietuvą vis bandžiau atrasti save, bet sunkiai

sekėsi, nes bet koks pradėtas darbas kėlė neigiamas emocijas. Vieną dieną susitikau su pažįstamu, kuris dirba karinėje sistemoje, jis mane ir padaršino savo įgėgas išbandyti kariuomenėje, atliekant savanorišką nuolatinę privalomąją karo tarnybą. Tas žmogus man daug papasakojo apie kariuomenės veiklą, tad supratau, kad visa tai norėčiau patirti pati. Visuomet maniau, kad kariuomenė – tik jauniems žmonėms, todėl labai bijojau šio pasirinkimo ir dvejojau dėl savo amžiaus. Visgi „perlipau“ per savo baimes ir išdrįsau save išbandyti šioje srityje. Minėtam žmogui esu labai dėkinga už tai, kad tikėjo ir palaikė mane visą tarnybos laiką.

– Ar visuomet buvote patriotiška mergina, o galbūt meilė ir pagarbą Lietuvai atsirado būtent po karo tarnybos?

– Kiek save pamenu, visada buvau patriotiška. Išvykusi gyventi į užsienį nuo pat pirmų gyvenimo dienų ten supratau, kad užsienis, kaip sakoma, ne man, ir kad nenoriu išsižadėti savo šaknų. Lietuvos žemė, jos kalba mane traukė visą laiką. Nors tuomet gyvenau toli nuo Lietuvos, visuomet žinojau ir svajoju, kad grįšiu į Tėvynę ir tolimesnį gyvenimą ateitį siesiu tik su Lietuva. Labai vertinu savo šalį, kalbą, kultūrą, pa-

pročius, todėl esu labai laiminga, kad gimiau ir gyvenu tokioje gražioje šalyje. Išties labai nemalonu ir liūdna, kai žmonės, išvykę svetur, išsižada ir savo šaknų. Žinoma, kiekvienas turime teisę rinktis: gerbti ir mylėti savo gimtąjį kraštą ar ne.

– Koks Jūsų nuomone, turėtų būti „tikras“ Lietuvos pilietis?

– Tikras Lietuvos pilietis myli, vertina ir priima savo valstybę tokią, kokia ji yra. Vertina gamtos grožį, kalbą, kultūrą, laikosi papročių bei tradicijų, net ir užklupus sunkumams, bando išlaikyti meilę savo šaliai, didžiuojasi, kad gimė būtent Lietuvoje.

– Savanorišką nuolatinę privalomąją karo tarnybą atlikote J. Vitkaus inžinerijos batalione: kodėl pasirinkote būtent šį batalioną, ir kuo jis skiriasi nuo kitų dalinių?

– Sausio mėnesį, nuėjusi į Karo prievolės centrą užsirašyti į nuolatinę privalomąją karo tarnybą, turėjau du pasirinkimus: tarnybą atlikti Alytuje arba Marijampolėje. Apie Kauną net nesvarčiau, nes esu girdeji nepagrįstų kalbų, neva, Kaune merginoms tarnauti yra sunkiau nei kituose daliniuose. Vis dėlto iš savo patirties galiu drąsiai teigti, jog visai nesvarbu, ar tu esi mergina, ar vaikinai – visiems tarnyba vienoda. Kadangi šaukimai į mano pasirinktus batalionus vyko tik antroje metų pusėje, o tapti savanore norėjau kuo greičiau, nusprendžiau neklausyti minėtų kalbų bei pareiškiau norą tarnybą atlikti J. Vitkaus inžinerijos batalione. O kovo 25 d. trims mėnesiams išvykau į Ruklą, kur atlikau bazinį kursą.

Baigus tarnybą Juozo Vitkaus inžinerijos batalione, nekilo nei menkiausias abejonės, kad pasirinkau netinkamai. Čia įgavau nemažai žinių ir patirties bei turėjau galimybę „paragauti“ ne tik pėstininko, bet ir inžinieriaus „duonos“. Kartais svarstau: ar tarnaudama kitame batalione būčiau išmokusi ir pamąčiusi tiek daug įdomių dalykų, kuriuos atlieka inžinieriai?.. Man didelė garbė ir pasididžiavimas, kad teko atlikti tarnybą būtent šiame batalione.

(Nukelta į 8 p.)

Birštono versmės

„Gyvenimas“
- laikraštis Jums
ir apie Jus!

Taikos stulpui Birštone – 20 metų

2000 m. birželio 2 d. Birštono ir Prienų sveikuoliai surengė akciją „Dviračiui – saugų eisimą, dviratis – sveikata, švarus oras“. Tuometinės akcijos iniciatorė ir vadovė – Dalė Baltuonienė. Prieš du dešimtmečius sveikuoliai su dviračiais rinkosi prie Prienų poliklinikos ir važiavo į Prienų centrą. Apsukę ratą aplink Savivaldybę, šiek tiek pamitingavę, sugužėjo į Žverinčiaus mišką, kuriame Birštono „Šilagėlės“ klubo nariai buvo paruošę draugystės laužą. Akcijoje dalyvavo ir pasaulį apkeliavę dviratininkai Sigitas Kučas ir Guoda Čiplytė.

Tuomet nuoširdaus bendravimo, šurmilio ir geros nuotaikos netrūko. Kadangi nei Prienų, nei Birštono valdžios atstovų nebuvo, aš, be jokių įgaliojimų, svečius pakviečiau apsilankyti kurorte ilgesniam laikui.

Per pasaulį keliaujančius dviratininkus Lietuvoje globojo Danutė Tamkevičienė. Keliauninkai ir jų koordinatore Danutė nutarė, kad vien ryšio su sveikuoliais nepakanka, ir kreipėsi į tuometinį Birštono vicemerą Juozą Aleksandravičių. Dviratininkai pasiūlė Birštono muziejuje surengti parodą, kurioje demonstruotas žemėlapis su visu kelionių maršrutu ir kiti eksponatai. Liepos 5 d. muziejus pakvietė į parodos atidarymą, o Kultūros centre žiūrėjome filmą apie kelionę ir klausėmės įdomaus pasakojimo.

Po mėnesio, rugpjūčio 6 d., Birštone pastatytas iš Japonijos atvežtas taikos stulpas, ant kurio keturiomis kalbomis (lietuvių, anglų, rusų ir japonų) parašyta: „Tebūna pasaulyje taika“. Jo pastatymo renginyje dalyvavo Birštono vadovai, tuometinis Seimo narys Juozas Olekas, šilagėliečiai ir nemažas būrys birštoniečių. Visi dalyviai pasirašė taikos ir neprievartos manifestą:

„Aš išsipareigoju savo kasdieniniame gyvenime, savo šeimoje, savo darbe, savo bendruomenėje, savo šalyje:

1. gerbti kiekvieną gyvybę,
2. atmesti prievartą,
3. išlaisvinti savo kilniadvasiškumą,
4. klausytis vardan tarpusavio supratimo,
5. iš naujo atrasti solidarumą“.

Tais metais Lietuvoje buvo pastatyti šeši taikos stulpai. 2001 m. –

Atsisveikinimo akimirka 2002 08 16.

dar šeši. Kiek Lietuvoje iš viso pastatyta tokių stulpų, nežinau.

Nevyriausybės Pasaulinės taikos maldos draugijos („World Peace Prayer“) Japonijos skyrus lankstų stulpų „gyvenamąsias“ vietas. 2001 m. rugpjūčio 13 d. šilagėliečiai sutiko šešis Japonijos atstovus, vadovaujamus Masayo Shibamoto. Kartu su juo atvyko Sigitas ir Danutė, kurie mums vertėjavo. Ant Vytauto kalno japonai mokė sveikuolius medituoti, o vėliau prie Birštono savivaldybės sukviėtė visus norinčius rašyti mandalą.

Vakarop apjuosę Taikos stulpą, prašėme žemei taikos. Kiekvienas dalyvis rankoje laikė kurios nors šalies vėliavėlę ir, ją pakėlęs, tarė: „Tebūna Lietuvoje taika“. Visiems garsiai pakartojus prašymą, kilo vis kitos šalies vėliavėlė. Iš viso svečiai buvo atsivežę 140 šalių vėliavėles. Tolimosios Japonijos penki

atstovai su ta pačia vadove Birštone vėl lankėsi 2002 m. rugpjūčio 15 – 16 d. Jie sakė, kad iš visų lankytojų Lietuvos vietų jiems labiausiai patiko Birštonas. Kartu su japonais atvyko Sigitas ir Danutė. Vėl mokėmės medituoti, vėl aiškinomės mandalų rašymo subtilybes, vėl prašėme Žemei taikos.

Šiais metais dėl karantino daug renginių neįvyko. Manau, kad įvairių nevyriausybinių organizacijų ir Savivaldybės vadovų pastangomis šių metų pirmoje pusėje, Taikos stulpo dvidešimtmečio pastatymo proga, galėtų būti organizuota Taikos maldos diena.

Galbūt iš Japonijos svečių nesulauktume, bet Lietuvoje veikia Japonijos ambasada, ir jos atstovai galėtų atvykti.

Teresė Murauskaitė

Nuotraukos iš asmeninio archyvo

Šilagėliečiai kartu su svečiais šventė Svetlanos Batutis (centre) jubiliejų.

Atsinaujinusi sanatorija „Versmė“ minės jubiliejų

Liepos 24 d. AB Birštono sanatorija „Versmė“ minės 50 metų veiklos jubiliejų. Ta proga bus perkirpta simbolinė atnaujinto „A“ korpuso įkurtuvių juostelė, vyks šventė Birštono kultūros centre.

Sanatorijai pradžia davė 1968 m. netoli Vytauto kalno iškilęs pastatas, skirtas žemės ūkio darbuotojų tobulinimosi kursams. 1969 m. jame buvo įkurtas žemės ūkio darbuotojų pansionatas. 1975 m. įstaiga panaikinta, o jos bazėje įkurta žemės ūkio darbuotojų sanatorija „Versmė“, kurioje buvo gydomi virškinimo

sistemos ir sąnarių susirgimai. Pirmuoju sanatorijos vadovu tapo gydytojas Aleksandras Gorinas, kitais laikotarpiais sanatorijai vadovavo Antanas Šatas ir Antanas Danys, dabartinė vadovė – Rasa Noreikienė.

Vienu metu sanatorijoje gali gydytis ir ilsėtis 340 žmonių, vidutiniškai per metus apsilonko apie 8000 klientų, dirba apie 200 darbuotojų. Teikiamos reabilitacijos II, palaikomosios reabilitacijos, ambulatorinės reabilitacijos I ir II paslaugos, siūloma daugiau kaip 30 unikalių Birštono mineralinio vandens, purvo bei kitų gydomųjų procedūrų sergantiesiems.

Birštono krašto žinios

• Liepos 8 d., viešbutyje „Vytautas Active“, vyko tradiciniai, Birštono savivaldybės merės Nijolės Dirginčienės inicijuoti Verslo pusryčiai su Birštono savivaldybės verslo atstovais. Susitikimo metu aptarta COVID-19 situacija Birštono savivaldybėje. Verslo pusryčių metu Savivaldybės administracijos direktorė Jovita Tvirienė pristatė pagrindinius šiuo metu vykdomus projektus Birštono savivaldybėje, Savivaldybės administracijos Architektūros ir kraštotvarkos skyriaus vedėjas Mantas Michaliunjo kalbėjo apie kurorto plėtros perspektyvas ateityje, AB „Eglės sanatorijos“ generalinis direktorius Artūras Salda išsamiai pristatė COVID-19 pandemijos ir karantino poveikį sanatorinio gydymo sektoriui, o Birštono turizmo informacijos centro direktorė Rūta Kapačinskaitė pasidalijo Birštono turizmo statistika ir artimiausiais planais turizmo srityje.

• Informuojame, kad VĮ VIDAUS vandens kelių direkcija suderino su Lietuvos transporto saugos administracija valstybinės reikšmės vidaus vandens kelio ruožo Nemuno upėje, ties Birštonu, ženklavimo schemą su apribojimu dėl bangų kėlimo. Draudžiamieji signaliniai ženklai A.9 „Draudžiama kelti bangavimą“ bus įgyvendinti Nemuno upėje ties Kuni-gaikštiečių Elenos g. 2I (ties elektros pastote) ir ties Vytauto piliakalnių. VĮ VIDAUS vandens kelių direkcija informavo, kad signalinius ženklus pastatys artimiausiu metu.

• Susisiekimo ministerijai baigus skirstyti Vyriausybės papildomai skirtus 150 mln. eurų Lietuvos kelių infrastruktūrai gerinti, š. m. liepos 2 d. visuomenei pristatytas Ekonomikos skatinimo ir koronaviruso (COVID-19) plano lėšų paskirstymas bei panaudojimas. Susisiekimo ministerija sulaukė savivaldybių ir Lietuvos automobilių kelių direkcijos prašymų konkrečių kelių infrastruktūros gerinimo darbams finansuoti maždaug už 350 mln. eurų. Šiuos prašymus vertino specialioji komisija, sudaryta iš Susisiekimo ministerijos, Lietuvos savivaldybių asociacijos ir Vyriausybės kanceliarijos atstovų. Lėšos numatytos šioms Birštono savivaldybės kelių infrastruktūros darbams:

1. Jaunimo gatvei rekonstruoti – 700 tūkst. Eur.
2. Birštono m. Bokšto alėjai rekonstruoti – 96,3 tūkst. Eur.
3. Pėsčiųjų ir dviračių tako ruožui nuo 0,00 iki 0,904 km Žverinčiaus miške statyti (atkarpa nuo A-16 magistralinio kelio iki Žverinčiaus miško) – 115,6 tūkst. Eur.
4. Birštono sen. vietinės reikšmės keliui Škėvonys– Paprienė taisyti – 150 tūkst. Eur.
5. Birštono sen. vietinės reikšmės keliui Būdų k.–Širvinių k.–Birštono vs. kapitališkai remontuoti – 89,2 tūkst. Eur.

• Birštono savivaldybės administracijos komandą papildė du nauji valstybės tarnautojai.

Nuo š. m. birželio 15 d. Birštono savivaldybėje pradėjo dirbti naujasis Jaunimo reikalų koordinators Deivis Slavinskas. Deivis Slavinskas įgijęs grafinio dizaino bakalaurą kvalifikacinį laipsnį Vytauto Didžiojo universitete. Jaunimo reikalų koordinators turi nemažai darbo patirties, konsultuojant švietimo specialistus. Yra vedęs menų ir kultūros renginių, pristatęs tapybos parodas Lietuvoje ir užsienyje.

Nuo liepos 1 d. pareigas pradėjo eiti ir Birštono savivaldybės administracijos Ūkio, turto ir kaimo plėtros skyriaus vedėjas Gintautas Žilys. Gintautas Žilys yra baigęs Kauno technologijos universitetą ir įgijęs statybos inžinerijos magistro kvalifikacinį laipsnį. Naujasis Ūkio, turto ir kaimo plėtros skyriaus vedėjas yra dirbęs inžinerinių tyrimų matavimų srityje, turi vadovavimo komandai, darbų organizavimo patirties.

Birštono savivaldybės informacijos

Stanislovo Moravskio SKAITYMAI

Ustronės dvaro duris pravėrus...

Liepos 24 d. (penktadienį) 18 val. Birštono kurhauze

Apie klasicizmo atspindžius

Stanislovo Moravskio dvaro rūmuose pasakos
architektūrologas, architektas, architektūros paveldo ekspertas
Marius Daraškevičius

Stanislovo Moravskio kūrybą skaitys
aktorius Andrius Bialobžeskis

Renginį ves
istonikė, hum. m. dr. Reda Griškaitė

Dainuos
„Ažuolų klubo“ vyrų choras
(meno vad. prof. Povilas Gylis)

Renginį organizuoja

Vakaro mecenatai: Rūta ir Rūmvydas Bazanauškai

Atostogaujant, keliaujant...

„Gyvame kalne“

Su Dienos centrą lankančiais vaikais vykome į kaimo sodybą „Gyvas kalnas“. Tai – kupina gyvybės vieta, kurioje galima gėrėtis arkliais, ponais, avelėmis, ožkomis, triušiais, įvairiais paukščiais.

Vaikai ne tik galėjo pasidžiaugti gamta, pa-

sigrožėti įvairiais gyvūnais ir įspūdingais paukščiais, jie turėjo galimybę juos pamaitinti, paglostyti, pažaisiti. „Gyvas kalnas“ – tai vieta, į kurią norisi sugrįžti ir mažiems, ir dideliems...

BĮ Nemajūnų dienos centro informacija

Kelionė palei Nemuną užtruko, bet neprailgo...

Birštono kultūros centro tautinių šokių kolektyvas „Kupolė“, vadovaujamas Birutės Brazdžiūtės, buvo išvykęs į Rusnę, kur įdomiai praleido dieną.

Gidė Audra vežė mus Kryžiuočių keliu, primindama, kad tais senais laikais pagrindinis susisiekimas buvo upėmis. Todėl ir mes važiuojame palei Nemuną iki pat jo išiliejimo į Kuršių marias.

Užsukome į Mažajai Lietuvos šventą vietą – Rambyną kalną. Sužavėjo nuo kalno atsiverianti panorama ir Nemuno grožis.

Rambyną regioniniame parke susipažinome su jo veikla. Tada vykome į Bitėnų kapinaites, kuriose

palaidotas filosofas, rašytojas, dramaturgas, publicistas, kultūros veikėjas Vilhelmas Storostas – Vydūnas. Uždegėme žvakutę ant jo kapo...

Lankėmės Kintų Vydūno centre, kuriame mums papasakojo apie Vydūno veiklą. Jo knyga „Sveikata, Jaunumas, Grožė“ pažadėjome perskaityti. Taip pat apžiūrėjome E.V. Berbomo kurtas vėtrunges.

Mūsų laukė pietūs kavinėje „Mėlynasis karpis“ ir susitikimas Kintuose su paukščių žieduotoju

Vytautu Jusiu. Jis pasakojo, kad kasmet pavasario ir rudens migracijos metu per dieną sužieduojama tūkstančiai paukščių. Jo sužieduotą paukštelį galėjome paleisti į laisvę...

„Radę žieduotą paukštį, praneškite e.p. likcentras@gmail.com,“ – kvietė paukščių mylėtojas Vytautas.

Laiveliu „Ugnė“ plaukėme į Mingės kaimą, kuriame gatves atstoja upė. Plaukėme Atmata, Rusne, Upaite, Skirvyte... Matėme ypač daug baltųjų garnių...

Iš tokios tolimos, bet turiningos kelionės tik vėlai naktį grįžome namo.

Nijolė Juozaitienė
Autorės nuotrauka

Gyvenimas tęsiasi – nepamirškite užsiprenumeruoti „Gyvenimą“ su „Birštono versmėmis“ ir II šių metų pusmečiui!

„Gyvenimą“ galite užsiprenumeruoti paštuose, pas laiškanesius, platinimo agentūroje Birštone, redakcijoje ir elektroniniu paštu: zina@gyvenimas.info.

Mano krašto žmonės kalba

Ar nyksta tarmės?

Būdami lietuviais galime didžiuotis savo didinga istorija, senais papročiais bei, žinoma, kalba. Lietuvių kalba labiausiai iš gyvųjų indo-europiečių kalbų pasižymi archajiškumu. O vienas svarbiausių bei gražiausių dalykų, išsaugotų lietuvių kalboje, neabejotinai yra tarmės.

Lietuvių kalba skirstoma į dvi pagrindines tarmes: aukštaičių ir žemaičių. Šios tarmės skyla į mažesnes patarmes. Tačiau daugelis lietuvių tarmes skiria pagal etnografinius regionus: aukštaičių, žemaičių, suvalkiečių bei dzūkų. Prienų bei Birštono kraštas ribojasi net su trimis etnografiniais regionais. Prienai priklauso Suvalkijos etnografiniam regionui, tad ten vyrauja suvalkietiška tarmė. Birštonas jau arčiau Dzūkijos regiono, tad čia artimesnė dzūkų tarmė. Prienų rajonas taip pat ribojasi ir su Aukštaitijos etnografiniu regionu, tad aukštaičių tarmė čia taip pat nėra svetima.

Gaila, tačiau vis dažniau girdime apie tai, kad tarmės nyksta. Ar tikrai taip yra Nemuno krašte? Todėl ir paklausėme Birštono ir Prienų gatvėse užkalbintų žmonių, kokia tarme jie kalba bei kokia jiems yra gražiausia.

Daugiausia gatvėje sutiktų praeivių save vis dėlto laiko suvalkiečiais ir sako, kad būtent ši tarmė jiems yra gražiausia. „Kai kur nors nuvažiuojam, žmonės sako, kad panašiausiai į suvalkiečius kalbame“, – tvirtino Birštono gyventoja. Tiesa, didžioji dalis būtent Prienuose su-

tiktų žmonių tvirtino esą suvalkiečiai ir prijauciantys šiam etnografiniam regionui bei tarmei. Suvalkiečiai tikrai turi kuo didžiuotis – jų tarmė visos bendrinės lietuvių kalbos pagrindas.

Taip pat kai kurie praeiviai sakė, jog jų kalba artimesnė dzūkiskam dialektui. Dažniausiai taip manė Birštono gyventojai. Dzūkiska tarmė išties išskirtinė, sutikti dzūkiais save laikantys praeiviai sakė besididžiuojantys savo tarme. Gyventojai tvirtino, kad stengiasi ją saugoti ir perduoti vaikams.

Aukštaičiams save priskyrė vos keli praeiviai. Tačiau paklausus, ar stengiasi išsaugoti savo tarmę, visi iki vieno tvirtino – taip.

Taiigi smagu, kad Nemuno krašto žmonės, nors ir priskiria save skirtingiems etnografiniams regionams ir kalba skirtingomis tarmėmis, visi – ir aukštaičiai, ir suvalkiečiai, ir dzūkai, stengiasi išsaugoti savo regiono savastį. Prienų bei Birštono kraštas išties unikalus, čia susikertant trims etnografiniams regionams galima išgirsti įvairių tarmių, kuriomis gyventojai didžiuojasi ir jas saugo.

Amanda Kiukytė

Fotomenininkės Dalios Bagdonaitės-Laimės nuotraukų paroda „Frėjos veidas“

(Atkelta iš 5 p.)

grazia, seksualia, protinga. Šioje parodoje fotografės dėka įdomiai, skirtingai ir savitai atskleistas kiekvienos moters paveikslas. Tikimės, kad kiekviena moteris atpažins savo draugę ir ras šiose nuotraukose nors dalelę savęs“, – pasakoja R. Juknevičienė.

Dalia Bagdonaitė-Laimė dau-

gelį metų paskyrė fotografijai už Atlanto. Po studijų garsiojoje Niujorko meno mokykloje ji dirbo viename Amerikos žurnale, yra fotografavusi Niujorko mados savaitę, Baltųjų rūmų renginius. Šiuo metu menininkė fotografuoja asmenines žmonių istorijas dokumentiniu, reportažiniu stiliumi ir ruošia keletą meninių projektų, kuriuos pristatys dar kitais metais.

Kultūros kryžkelė

Projektą remia

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Dažome medinių, tinkuotų namų fasadus ir jų stogus.
Tel. 8 631 91 211.

CAPITAL
PAGALBA VISAI
KLAUSIMAIŠ
PAGALBA VISAI
KLAUSIMAIŠ
JOLITA VILKĖ
+370 674 31976
j.vilke@capital.lt

GRASTA
AKMENS ANGLIS
BRIKETAI, GRANULĖS
8 687 36216
Kęstučio g. 99, Prienai
www.grasta.lt
VASAROS NUOLAIDOS!!!

